

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

ELS 46

Prop de cinquanta individus, incloent-hi criatures, han arribat a Berga. Són refugiats, o sigui, gent que han hagut (i han pogut) fugir del seu lloc d'origen i necessiten acollida. Provenen d'aquells camps de Grècia que apareixien per televisió. Són alguns dels que ja no surten perquè els mitjans ens hem oblidat d'ells. Són els nens dins una caixa de cartró, els noiets amb esguards tímidament riallers rere un filferro d'espines, els adults atemorits davant d'una barrera policial. Vénen a fer una estada de sis mesos després d'un períple terrible de més de dos anys. Han patit unes condicions lamentables i una angoixa respecte del seu avenir que es fa impossible ni tan sols d'imaginar per als que sempre hem viscut en un

ambient segur i confortable. La pitjor de les situacions socialment viscudes aquí és incompatible amb el que ells gosen o eviten explicar. La mirada és el mirall de l'interior i sempre ho mostra tot. Marxar del teu poble perquè hi plouen bombes i es pateixen tota mena de bojós armats que maten arbitràriament i torturen indiscriminadament és la seva història comuna, la seva motxilla. Les persones que vénen a parar al nostre (primer) món, confortable i segur als seus ulls, es divideixen sobretot en dos grans grups, refugiats o immigrants econòmics. Tots coincideixen en la seva decisió de marxar a la recerca d'un futur millor per a ells i per als seus fills. Una acció forçada per la manca d'oportunitats en els que emigren i pel pe-

rill vital en els que tenen la guerra a casa. Ningú hauria d'estar en contra de rebre una persona que fa el pas de fugir per millorar. I en canvi, molts dels nostres només són solidaris amb la televisió. Poden arribar a sentir pena pels que hi apareixen patint, pels que passen fam i moren en directe a l'hora de sopar, però mostren el seu rebuig quan han de conviure-hi al seu barri. El món és un lloc comú i únic, però els forasters arriben amb estils de vida, hàbits i formes d'actuar que cada vegada són més diferents dels locals perquè vénen de més lluny que abans. A més, molts dels que fugen de la misèria poden ser persones amb molt poca formació i, per tant, sense unes bases de comportament homologables. Tot plegat esdevé una bomba per a

la convivència, que per fortuna no esclata però que batega en expressions (en privat o en públic) negatives i maledicències en grups tancats, considerats dels «seus». La discriminació formal ens envolta malgrat que tingui vergonya i s'amagui. D'aquí a la xenofòbia, un petit pas. Els últims nouvinguts al Berguedà hi són per una iniciativa finançada pel ministeri de Treball i té el suport de Creu Roja, del consistori berguedà i del Consell Comarcal. Per tant, no cal ajuda econòmica o material, però els promotors demanen col·laboració, tots els ciutadans interessats s'hi poden adreçar a fer alguna cosa més, en teoria fàcil i sense cost. Cal la implicació per entrar-hi en contacte, transmetre calidesa, fer-los sentir benvin-

guts i, si cal, atrevir-se a abraçar-los. Passat mig any, es podran quedar en altres poblacions d'aquí si ells i nosaltres ho volem. De cap manera podem deixar passar una oportunitat com aquesta, en què podrem materialitzar que som de debò humans però també tenim l'opció de captar nous ciutadans. Podran aportar les seves experiències i la seva formació, que podrà servir vés a saber per què. On constatem que l'envelliment és imparable i patim la fuga de joves amb talent, crec que seria intel·ligent veure què aporten de bo i de nou. De moment, els més joves començaran l'escola aquest gener. De petit, les mirades hostils i de rebuig no s'obliden en tota la vida. Barregem-nos-hi. Tots en som la resultant i és el futur.

ELS OUS D'EN COMA DE VIC

TRIBUNA

Ramon Felipó

BIBLIÒGRAF

Encara estic astorat que «per fer una bona truita, primer cal trencar els ous», o potser una frase semblant dita al consistori vigatà per un regidor de la CUP, hagi pogut provocar tant enrenou i a sobre estigui sub iudice. No entraré en si cal o no anar a declarar davant de les citacions judicials, personalment crec que cal anar-hi; ara,

una cosa és comparèixer i una altra declarar. Em sorprèn la passivitat quasi general dels polítics, poetes, cantants, pintors, artistes, periodistes, sindicalistes, professors universitaris, col·legis professionals... o editorialistes dels diaris catalans de no sortir aferriatament a defensar el trencar ous d'en Coma. En altre temps hagueren estat més amatents a la defensa de la llibertat d'expressió. Que els polítics espanyols de la vella esquerra ara descafeïnada i seguidors del PP callin, és ben normal, qui ha vist com s'ha transformat el PSC-PSOE queda garratibat, ara els comunistes, els de Comú Podemos, també fan l'orni... una cosa és fer una bona truita i una altra perseguir a qui explica el mètode per fer-la. Seguim en termes col·loquials, em dóna la impressió que els intel·lectuals catalans o espanyols i les esquerres estatals

no «tenen ous». Hi ha hagut excepcions -evidentment- com l'acudit a La Vanguardia del dibuixant berguedà Jaume Capdevila, Kap, del 31 de desembre; en Kap és un habitual col·laborador de **Regió7**. El Baró de Maldà quan es va refugiar a Berga fugint de Barcelona, dels francesos en la guerra contra Napoleó, explica a *Calaix de Sastre* que «feia petar unes bones botifarres»... potser per dir això també podria haver estat imputat... anys més tard, un Sagarra secretari de la Junta Carlina de Berga (1833-1840) també feia petar botifarres, com explica el seu nét, el dramaturg, novel·lista i poeta Josep Maria de Sagarra a les seves memòries. És clar, jo trenco ous, pocs pel colesterol, i faig petar botifarres, que com les de Berga no n'hi ha enlloc del món, i no sóc l'únic ehehhehe (!)... De llonganisses, n'hi ha a Vic, però jo com el poeta Sagarra prefereixo l'embotit del

porc berguedà, ell va dir que la millor peça era la «regina de Berga», en això no vol pas dir menjar-se una reina liberal o carlina, tant li fa, vol dir menjar-se un: donegal, bisbe, bull de la llengua o... molts més noms. Però no em puc cansar de dir que veig en la callada soledat en què es deixa els ous d'en Coma una traïció a la llibertat d'expressió. Els catalans per Carnaval mengem truites de botifarra i botifarra d'ous; en fi, que la dreta catalana o espanyola calli, era d'esperar, però que l'esquerra sucursalista a Catalunya no defensés la llibertat d'expressió és preocupant, què dirien en Pallach, Raventós, Serra i Moret, Comorera o... Campalans si fossin vius?... Els de Madrid tenen prou feina a barallar-se entre ells per veure qui es més fidel al PP, que demanar llibertat d'expressió i de menjars.

Cartes

Les cartes han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. Regió7 publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu. Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC A L'ADREÇA CARTESDIRECTOR@REGIO7.CAT

Una abraçada eterna, Ferran!

ANTONI LLOBET. MANRESA

■ No me'n sé avenir. Ni podrà ningú dels teus, ni tota la gent del Xup ni totes les persones que hem tingut la sort de coneixe't. T'hem d'agrair, Ferran, tanta dedicació, tantes lluites i tant de compromís sempre en benefici dels altres, del conjunt de la comunitat. Permet-me que jo t'agraeixi, molt principalment, la teva manera d'actuar. Has teixit relacions sòlides perquè les has basades sempre en l'honestedat.

Tan difícil que sembla sovint i tan fàcil que tu has demostrat que l'exigència i la reivindicació no han d'estar renyides amb la voluntat real de cooperació i de recerca de l'acord!

Rep el més sincer i etern agraïment.

Les caputxines no es toquen

LOURDES MAS BUCHACA. MANRESA

■ Vull dir d'entrada que no sóc manresana d'origen, en tot cas, ho sóc d'adopció.

Vaig venir a Manresa fa quinze anys per estudiar i treballar. He cursat la diplomatura d'Infermeria a la FUB i, actualment, hi estic cursant el grau d'Infermeria. Durant la diplomatura vaig tenir la sort de treballar a la FUSSAM fent suplències en diferents unitats de l'Hospital de Sant Andreu. L'última estada va ser a la Unitat de Cures Pal·liatives, on vaig poder gaudir de l'experiència de poder treballar amb un equip de professionals magnífics que maldaven per aconseguir l'excel·lència en el tracte professional i humà envers les persones que tractaven.

Fa catorze anys, un grup de joves cristians em van presentar la

comunitat de monges caputxines de Manresa. Em van obrir la porta de casa seva i em van acollir com ho han fet amb totes les persones de bona voluntat al llarg dels seus quasi quatre-cents anys de presència a la nostra ciutat.

Val a dir que no hi entenc un borrall de Dret Canònic, ni de jerarquia eclesiàstica ni de res que s'hi assembli. Però em sap molt de greu la situació per la qual està passant la comunitat. Senzillament ho trobo del tot injust i immesurament.

Entre el Bisbat, l'Ajuntament, l'oposició de l'Ajuntament, la Santa Seu, la Federació de Monges Caputxines i la FUSSAM, els

estan fent passar un autèntic calvari. Però senyors, les caputxines de Manresa no estan soles. Afortunadament som molts els manresans i no manresans que estem al seu costat per ajudar-les en el que elles puguin necessitar.

Desitgem que aquest conflicte d'interessos de tots plegats s'acabi resolent satisfactòriament per totes les parts, perquè sincerament, fins ara, em sembla que tots els actors han quedat perfectament retratats.

Ho desitjo pel bé de la ciutat de Manresa, però sobretot pel bé de la pau de la comunitat de monges caputxines, que són les veritables víctimes de tot aquest enrenou.